

ZÁM.

ábor,
frt,
Odry
B, J.

ada-
si.

edik.
z elő-
r, szí-
meg-
fenn-

0 kr.
0 kr.
0 kr.

lésére
szná-
Buda-
n-épü-

la.

n-épület.

KIS LAP

A ZENE HATÁSA. (Lásd a 182. lapon.)

XXXIX. kötet, 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. szeptember 21-én

EGYJÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ZUTTAL azonban hiába mentek a tilos mulató helyre. Felőttek nagy társasága volt ott, elfoglalt minden helyet s Márton gazda meglehetősen kurtán azt mondta, hogy a diák urfiak számára most itt nincs hely, jobb is lesz, ha mindjárt odább mennek, mert a társaságban akadhat olyan is, a ki följelenté őket az igazgatónál.

Ez már boszantó volt. Odább ballagtak s egy ideig czél nélkül kószáltak, nem tudva, mit tegyenek. Egyszerre azonban Andor felkiáltott.

— Tudom már, hova megyünk.

— Hová?

— Majd meglátjátok. Csak jertek utánam.

Nemsokára künn voltak egy gyalog uton, mely a kertek alatt a mezőre vezetett. Egyik gyümölcsös kert kerítése mellett Andor megállt és egy fára mutatott, mely a kerítésen belől nem messze állott.

— Nézzétek, milyen gyönyörű körték vannak azon a fán! Azt hiszem, már érettek.

— Csakhogy nem a mi számunkra, szólt Gábor.

— Mért ne? Nem a világ, ha egy pár körtét lerázunk.

— Persze hogy nem, bizonyítá a torokos kis Ernő.

— Huzzunk sorsot, ki menjen be egy pár körtéért, indítványozta Dénes.

— Én előre is megmondom, hogy nem megyek, szólt Gábor. Lopni nem szoktam.

— Oh, oh, de nagyszerű beszéd! gnyolódott Andor. Mintha egy pár körtét leszedni annyi százból, már lopás volna. Tudom én jól, mért nem akarsz bemenni.

— Ugyan mért hát?

— Mert félsz. Ez az igazi oka a ropant erényességednek.

— Nem félek. Azt mindjárt meg is mutatom.

Neki indult az alacsony, rozoga palánknak s könnyen keresztül kapaszkodott a kertbe, pár pillanat mulva pedig fönt volt a körtefán. Andor elégedetten mosolygott s oda sugta a többinek:

— Tudtam, hogy megteszi. Mindjárt lesz jó körténk.

De ebben csalódott. Gábor néhány perc mulva visszatért, de egyetlen egy körtét sem hozott.

— Ejnye, hát akkor minek voltál ott? elégedetlenkedett Ernő.

— Csak azt akartam megmutatni, hogy nem félek. A kinek fáj a foga arra a körtére, hozzon magának, ha jónak gondolja.

A körtére valóban nagyon fáj a foguk és miután Gábor oly könnyen megjárta a kertet, Andor meg akarta mutatni, hogy nem hiába vezette ide pajtáit. Keresztül mászott a kerítésen s nem sokára tömött zsebekkel tért vissza. Nagylelküen osztogotta a körtéket, csak Gábor maradt meg a mellett, hogy neki nem köll. Éppen megosztottak, mikor a szemfüles Győző, ki legközelebb állt a palánkhöz, hirtelen így szólt:

— A gazda jön a kertben nagyon sietve... aligha meg nem látott...

— Akkor siessünk odább, szolt Andor s ő indult legelőszőr futásnak.

Azt még hallották, mikor a kert gazdája haragos és fenyegető szavakat kiáltott utánok s a kert kis ajtaját nyitotta. De ezalatt már kanyarodáshoz értek s eltűntek a haragos gazda szemei elől.

— Forduljunk itt ki a mezőre, szolt Andor. Szeretném látni, ki merne ott megállítani és azt mondani, hogy a körtéhez nyultunk.

— Azt pedig a gazda megteszi, ha utól ér; mondá Gábor. És ha benyul zsebetekbe, ott meg is találja a körtét,

— Inkább dobjuk el, szolt ijedten Győző.

És kezdte kihányani a körtét, Ernő pedig követte a példát, mire Gábor nevetve mondá:

— Igy legalább a körte nyomra vezet a gazdát, hogy merre futottunk.

Győző és Ernő most még ijedtebben ujra fölszedték a körtét.

— Oh, inkább ne is volna! zugoló-dott Győző.

— Ne jajgassunk most sokat, türelmetlenkedett Andor, hanem fussunk a mezőre. Amott fák, bokrok vannak, ott könnyű elrejtőzni, aztán egy kis kerülő uton haza jutunk.

Futottak tehát, a mennyire csak bírtak s a kövér kis Ernő lihegve mondá:

— Ez bizony egy csöppet sem mulatságosabb, mint a Paliék sárkány eregetése.

— Sokkal rosszabb, bizonyítá Győző. Paliék akkor állnak meg, mikor nekik tetszik s ők hajtják a sárkányt, nem pedig ez őket.

Amint már jó darabon futottak s hátra pillantva, nem látták az üldözött, kissé megnyugodtak. Sűrű bokor és néhány fa állt ott. Megkerülték s most már csöndesebben lépdegéltek, mert a bokrok miatt egyelőre nem láthatta őket üldözőjük, még ha csakugyan erre jár is.

Nyugalmuk azonban nem tartott sokáig. Alig mentek néhány perczig, Gábor megállt.

— Álljatok meg! Amott egy bika jön éppen szemben. Vigyáznunk kell, mert az ilyen állat sokszor veszedelmes.

Meghökkenve állapodtak meg. Ez nem tréfa. Elöl a veszedelmes bika, hátul az üldöző gazda. Egyikkel sem lesz kellemes a találkozás.

A bika, mely ott a mezőn legelészett, egyelőre még mozdulatlanul állt és mereven nézett a szintén mozdulatlan fiukra. Meglehet, hogy tovább legelészett volna, ha követik Gábor tanácsát, ki egészen lassan, nyugodtan lépegetett egy közeli bokor felé s halkán így szolt:

— Forduljatok oldalt és lassan sétáljatok odább.

— Persze, hogy a bika egészen kényelmesen fölspékeljen szarvaira, felelé Andor. Jobban bizom én a lábaimban.

Ezzel gyors futásnak eredt, Dénes, Győző és Ernő pedig utána. A bika ezt látván, okvetlenül olyasmit gondolt, hogy itt nincs rendjén a dolog, üldözőbe kell vennie az ellenséget. Mert az már természete az ilyen bős állatnak, hogy aki fut előle, azt csak annál inkább üldözi. És Andorék nagy rémülettel tapasztalták, hogy kár volt olyan nagyon bizakodniok

a lábaikban; mert a bika pár pillanat alatt a sarkukban termett.

— Oda föl a fákra! kiáltotta Andor a végső veszedelemben.

A legközelebb álló fára Andor és Dénes kapaszkodtak föl, míg Győzőnek és Ernőnek még néhány lépéssel odább kellett futniok, hogy egy másik fára meneküljenek, mely sűrű cserjék között állt, úgy hogy hamarosan nem is futhattak volna tovább. Szerencsésen följutottak mind a négyen a magasba, éppen mikor a bős bika odaérkezett és bömbölve kaparta a földet, majd meg föl-föltekintgetve keríngett a fák körül. Egyelőre azonban a menekültek bátorságban voltak s Andor szét-nézett a magasból. S látta, amint Gábor már jó messze sétál.

— Nézzétek, az a gyáva Gábor ott szökik hazafelé!

(Folyt. köv.)

ERŐ-PRÓBA.

(Képpel a 189. lapon.)

Ó-BUDAI kikötőben
Egy nagy gőzös pihenőben;
Vagy tán inkább gyógyulóban —
Kár esett a szép hajóban.

Léket kapott, azt foltozzák,
Tatarozzák, aszfaltozzák,
Míg födelén gyermek-sereg,
Futkos, tánczol, meghempereg.

»Hé, öreg kormányzó bácsi!
Álljon ide közénk játszni!
Ugy sincs addig egyéb dolga,
Míg a „Sas“ nincs megfoltozva.«

»Nincs ellene kifogásom,
Köztünk ki az erősb, lássam!
Heted magatokkal vagytok...
Talán csak legyürtök-csaptok?«

»Hogy ne gyürrétek, hogy ne csapnánk?...
Ó kérem, azt bízva csak ránk!
Majd megvállik... mert ki tudja?...
Fele számunk is kifutja.«

»No csak, no csak... maradjatok,
Egymástól ne szakadjatok!
Hét az egyhez: ez a két fél —
S már most — hol a hajó kötél?»

Feszül közöttük a kötél...
Vén kormányos csak nevetgél.
Nem két — csak fél kézzel fogja —
Gyerekek huzzák szuszogva.

»Huzzátok csak keservesen!...
Dezső vitéz el ne essen...
Meg a többi mind utána
Ne bukjék le a Dunába!«

A Dunába le nem buktak...
De hiába húztak, rugtak!
A kormányos nem csak héttel —
Birt volna az hatvanhéttel.

Vén a legény, de csontjában,
Karjaiban, bordájában
Feszül még az ifju élet —
Neked is lesz, ha kiméled.

KIS NÉGEREK LAKOMÁJA.

(Képekkel a 181. és 182. lapokon.)

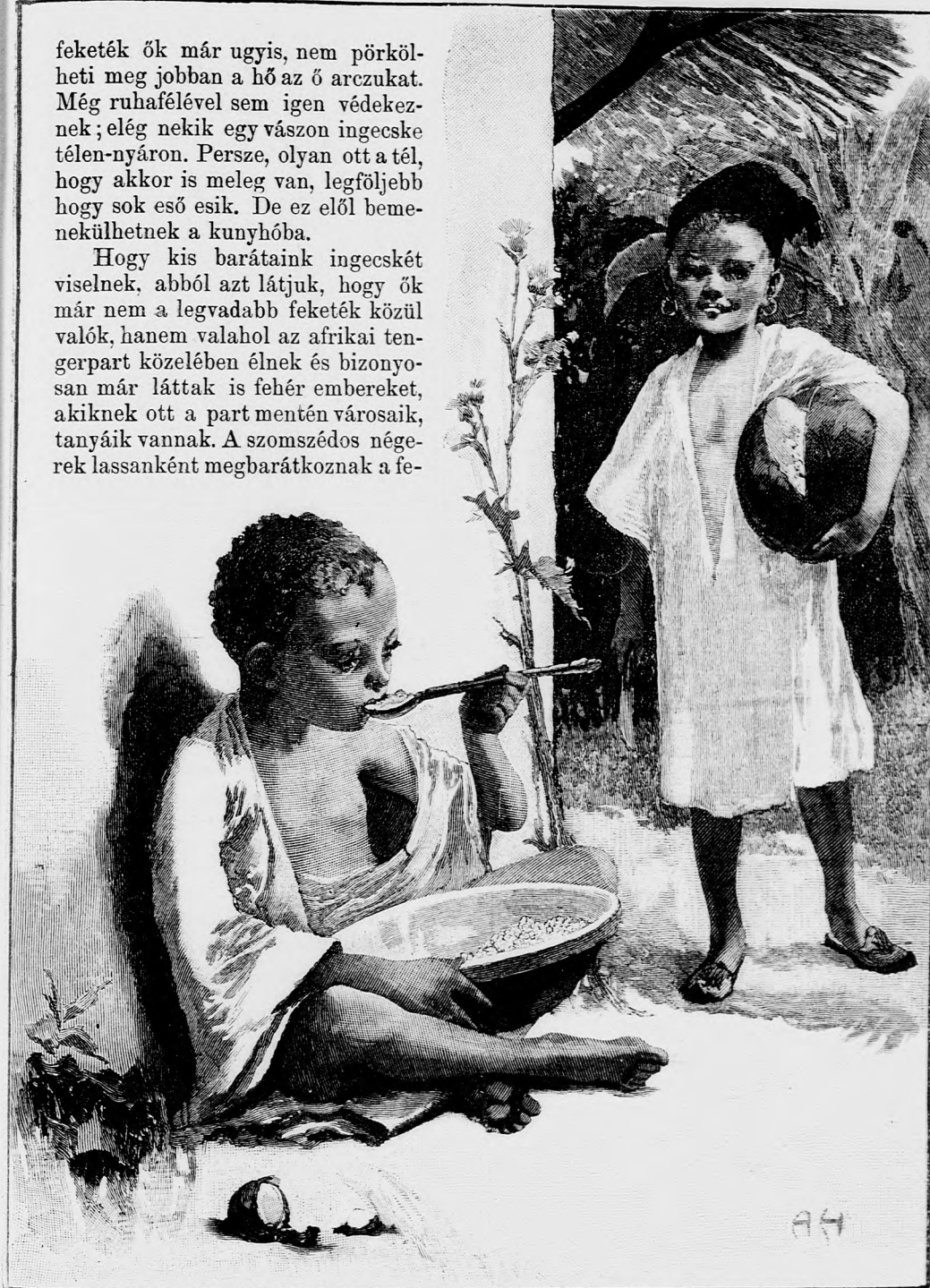
TERITETT asztalt nem látok, de az a két kis szerecsen fiu nem is kívánja, hogy terített asztala legyen. Sőt talán még azt sem tudja, mire való volna az, mikor sokkal kényelmesebb a földön ebédelni. Csak rizs legyen bőven a nagy fatálban. Mert jó étvágyuk, az van ám hozzá bőven. Ha egyéb nincs: dinnye, datolya, füge van elég.

A kunyhó árnyékos oldalára huzód-nak lakomázni, ámbátor ők a naptól sem félnek valami nagyon. Elfutkosnak nap-hosszat és a mamájok attól sem félti őket, hogy nagyon elsüti bőrüket a nap; mert

feket
heti
Még
nek;
télen
hogy
hogy
nekü
I
visel
már
valól
gerp
san
akik
tany
rek l

feketék ők már ugyanis, nem pörkölheti meg jobban a hő az ő arcukat. Még ruhafélével sem igen védekeznek; elég nekik egy vászon ingecske télen-nyáron. Persze, olyan ott a tél, hogy akkor is meleg van, legföljebb hogy sok eső esik. De ez elől bemenekülhetnek a konyhába.

Hogy kis barátaink ingecskét viselnek, abból azt látjuk, hogy ők már nem a legvadabb feketék közül valók, hanem valahol az afrikai tengerpart közelében élnek és bizonyosan már láttak is fehér embereket, akiknek ott a part mentén városaik, tanyáik vannak. A szomszédos négerrek lassanként megbarátkoznak a fe-

JA.

az a
vánja,
talán
na az,
n ebé-
gy fa-
hosszá
atolya,

uzód-
l sem
nap-
őket,
mert

hérekkel, szolgálatot is tesznek nekik és hűséges vezetők, mikor valamelyik tudós Afrika belsejébe merészen benyomul a legvadabb fekete néptörzsek közé, akikkel veszedelmes csatákat kell vívni.

Bátor, áldozatkész papok arra is vállalkoznak, hogy a négerek közé mennek Isten igéit hirdetni. Mert az afrikai benszületett néger törzsek vagy bálvány-imádók, vagy épenséggel semmiféle vallásuk nincs. De a buzgó térítők iskolákat is rendeznek be és ott a kis fekete pajtások már tanulnak bibliát, megtanulnak olvasni, írni is és lassanként kivetkőznek ősi vad szokásaikból, tudatlanságukból.

Ahol már hosszabb ideje érintkeznek fehér emberekkel, ott lassan-lassan még azt is megszokják, hogy egészen rendes ruhát öltenek, ámbár néha fonákul viselik. Nagyon kedvelik a tarka szövetet s gyönyörű gavalléroknak képzelik magukat benne.

Ez a mi két kis fekete pajtásunk itt olyan barátságos képet mutat, hogy alighanem már ők is keresztény iskolába járnak. És ki tudja? Még megeshetik, hogy akár pap is lesz belőlök.

A ZENE HATÁSA.

(Képpel a czimlapon.)

AZ ÉN apám erdő-mester,
A nagy erdőt járja;
Két csövű puskát hord az ő
Erős, széles válla.

Hű ebei a nyomában,
Vagy futvást előtte —
Fölhajtják a vadat, s hozzák,
Hogy ha már lelőtte.

Este felé, hogy közénk tér,
Puskát felakasztja;
S azután a hegedűjét
Szegről leakasztja.

Leakasztja, megpöngeti,
S aztán huz is rája —
Gyöngydalokat énekelget
Az ő zengő fája.

Ej, ha én is tudnék rajta! —
Lássuk, megkísérlem —
S leülök a zengő fával
A vén tölgy tövében.

Kullancs, Morcosos hűségesen.
Követnek csahongva —
Ugy látszik, még nem is tudják:
Mily művész Ilonka!

Neki fogok... hangozzék hát
A szép dal ezer-szám!
Mily nyikkanás!.. Tán megromlott
Ez a zengő szerszám?...

És fakad a két kutya is
Rémes vonításra,
S messze rebbent mind a madár
Az ily muzsikára.

Nem mesterség vig torokkal
Nótákat danolni —
De, azt tartom, a hegedüt
Meg is k'ék tanulni.

BREKEKE TÖRTÉNETE.

— Tizenkét kurta, de nevezetes fejezetben. —

(Képekkel a 184—185. lapokon.)

I.

— HALLJÁTOK, gyerekek! Aztán jök legyetek!

— Oh, de még milyen jök leszünk!

— El is várom! Kivált te, Brekeke, roszban ne törd a fejedet, mint szokásod rendesen.

— Én? Már hogy én? Eszem ágában sincs!

— Jól van no, elhiszem. Én most megyek kissé bogarászni, ti addig maradjatok szépen itthon. El ne kóborogjatok semerre, mert még tapasztalatlan kis oktondik vagytok, még bajba juthatnátok.

— Persze, persze, hogy ugy van! Meg sem mozdulunk hazulról. Tudjuk mi azt, hogy nekünk legjobb itthon.

II.

— Hahaha! No ugyan! Persze bizony!

— Mit nevensz, Brekeke?

— Hogy ne nevetnék? Ti is nevesetek! Hahaha! Hihih!

— Hahaha! Hihih! De hát miért?

— Jaj de együgyűek vagytok! Hát ugy-e most magunkra maradtunk?

— Természetesen! Az pedig eléggé unalmas.

— Persze, ha mindenki olyan anyám-asszony katonája volna, mint ti! De nekem van ám eszem! Nagyon jámbor voltam, amig kellett, mert így nem lesz semmi gyanu ellenünk. De most már nem lát senki, elsétálunk, amerre nekünk tetszik. Hahaha!

— Hahaha! Igazad van, hihih!

III.

— Mennyivel szebb itt a sik réten, ugy-e?

— De mennyivel! Eddig csak ott a sűrű nádasban pacskolhattunk.

— Itt pedig ugrálhatunk kedvünkre.

— A bizony. Hopp, hopp! Ez az élet a gyöngyélet!

— Nincs is szebb, mint ha sétálhatunk, amerre tetszik.

— Ugy-e? Most nem parancsol senki, hogy: jobbra menj, balra menj, bujj a fübe, lapulj meg! Azt tesszük, amit akarunk.

— Jaj de csak derék ficzko is vagy te, Brekeke!

IV.

— De már elég a sétából. Ha soká tart, unalmas.

— Magam is azt tartom.

— Akkor hát játszunk valamit.

— Nagyon jó lesz. Itt van hely bőven. De mit?

— Hát először ugorjunk versenyt.

— Azt nem tesszük, mert te nagyokat tudsz ugrani, hát mindjárt le is győznél.

— Akkor hát csak az egymás fején ugráljunk át.

— Már ez jó lesz! Én tartom először a hátamat, aztán sorba mindenki, aki már ugrott. A ki roszul ugrik, kétszer tartja a hátát.

— Nagyon jól van! Egy, kettő, hopp! Így ni! Hopp! Éljen Brekeke!

V.

— No, nekem már elég volt ebből ennyi!

— De még nekem is. Már szinte fáj a derekam.

— Bizony kigondolhatnál valami egyebet, Brekeke.

— Csak türelem, majd találunk valamit. Csak körül kell nézni egy kicsit, nem akad-e a szemünkbe valami.

— Hát nézzünk körül. Nini! Mi az ott?

— Az ám! Jaj de fura valami! Mi az, Brekeke?

— Már biz azt én magam sem tudom. Nagyon furcsa, az bizonyos.

— De kár, hogy nem tudod!

— Sebaj! Mindjárt megtudjuk, ha közelebb megyünk.

— De nem lesz belőle veszedelem?

— Nevetséges! Mikor én mondom! Én is ott leszek ám!

VI.

— Hm! Ha közelről nézem is, nem vagyok okosabb, mint voltam.

— De még magam sem.

— Mert még nem vagyunk eléggé közel.

— Jaj, de én nem merek közelebb menni!

— Aligha tanácsos is. Nekem úgy látszik, mintha mozogna.

— Hát aztán, ha mozog is? Azért még nem harapja le az orrunkat. Így oldalt nem látjuk jól. Egészen közelre kell mennünk és szemközt megnéznünk.

— És meg mernéd szólítani?

— Hogy merném-e? Csak tudjon annyit beszélni, amennyit valatni fogom.

VII.

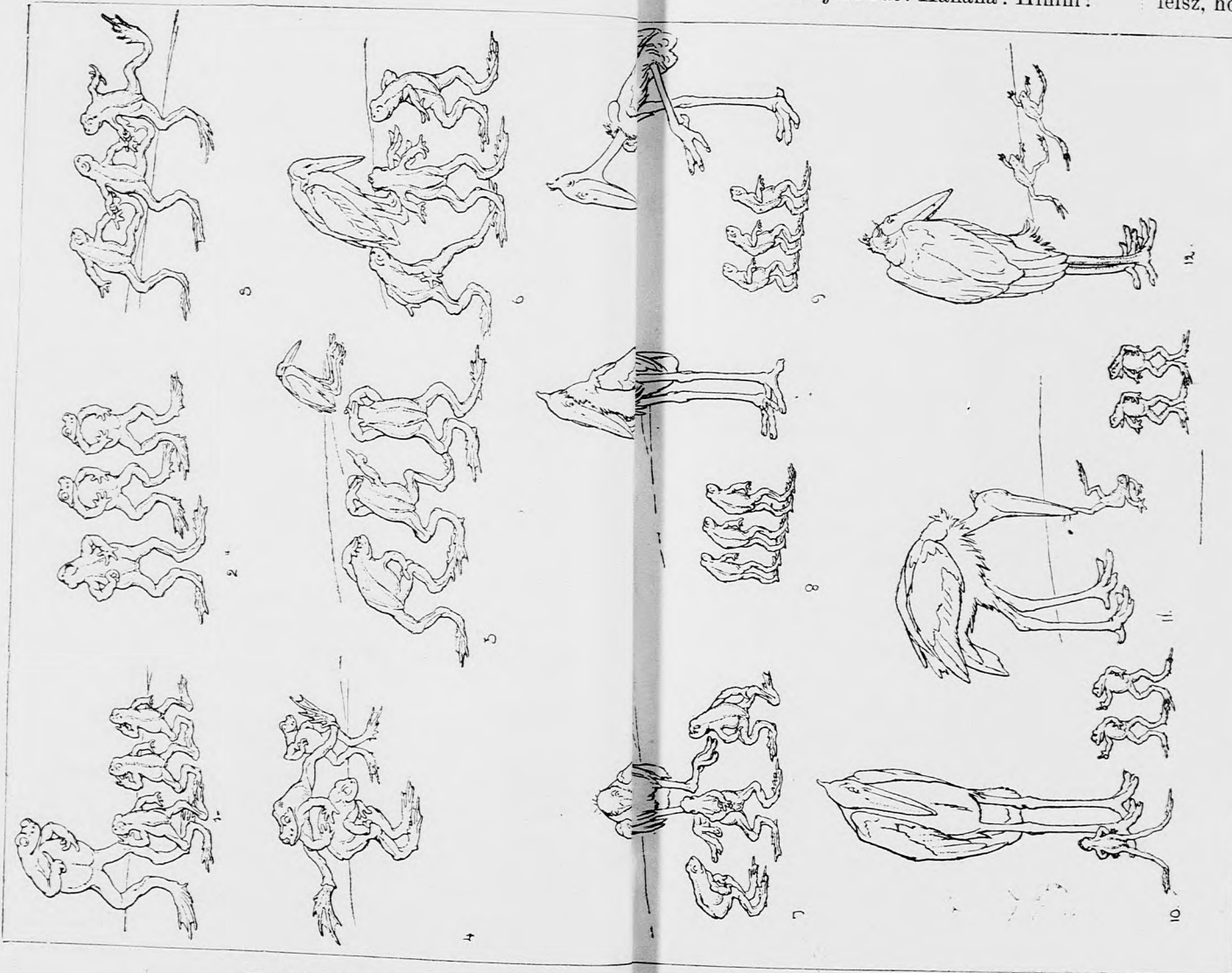
— Most már itt volnánk szemben, de én most sem tudom, mi lehet.

— Valami élő portéka, az bizonyos, mert szeme van és ránk néz.

— De még hogy! Így közelről még

sokkal furább. Nézzétek, milyen förtelmes hosszú csőre van.

— De milyen hosszú! Már ugyan mire jó az neki?

VIII.

— Ni! Megmozdul! Csakugyan élő portéka.

— Hallod-e, atyafi, mire való neked az a hosszú csőröd?

— Nem felel. Talán néma az istenadta.

— Vagy pedig röstel felelni. No,

nem is csoda, magam is röstelném, ha ilyen csuf hosszúra nőtt volna az orrom hegye. Jaj be rut! Hahaha!

— Jaj be rut! Hahaha! Hihhi!

— Az a, szegény! Nézzétek, milyen nádszál hosszú lábai vannak!

— Soha ilyet! Hallod-e, koma, nem félsz, hogy feldőlész?

— Jaj te, Brekeke, ne beszélj hozzám így! Hátha megharagszik?

— Csak tessék neki haragudni. Az már csak világos, hogy félni kell szegényt a felfordulástól, hahaha!

— Csak ránk ne esék!

— Ne féljétek semmit. Most nagyon keményen tartja magát, hogy csufot ne valljon a hosszú orrával és hosszú lábival. No már barátocskám, egy szó mint száz, de ilyen förtelmes jószág, mint te, nincs több a világon!

IX.

— Juj, juj! Nézd csak Brekeke!

— Láttam. No hiszen, most vagy még csak szép, kedves komám. Hát nem csak a lábad van nádból, hanem a nyakad is!

— Ni, most meg fellemelem a féllábát.

— Az ám. Produktálni akarja magát, hogy féllábon is meg tud állani.

— De nekem ez nem tetszik, Brekeke. Hátha nyakon csip azzal a hosszú lábával?

— Oh persze! Hiszen láthatod, hogy majd felfordul szegény. No, ne vitézkedjél, atyafi, mert ha eltalálsz dőlni, mi föl

nem emelünk. Aztán meg be is ütheted azt a hosszú orrodot.

X

— Nem akar eldőlni. Ugy látszik, mégis csak meg bír állni a lábán.

— Nagyon szép tőle, nem is hittem volna.

— Jaj te, Brekeke, álljunk kissé hátrább, nagyon mérgesen néz.

— Mit? Hogy én hátrább álljak?

— Persze. Ugy látszik, megharagudott. Én bizony félre állok.

— De még én is.

— Oh, ti gyávák! Hát ugyan mit féltek ettől a csuf madár-ijesztőtől? Én bizony nem félek tőle, inkább szembe állok vele.

— Milyen vitéz vagy te, Brekeke!

— Ugy-e? Most pedig mindjárt látni és hallani fogtak egyebet is. Hallod-e, te alól-felől hosszú csufság, most már felelj, ki vagy, mi vagy? Mert ha nem felelsz, mindjárt abba a sovány lábada harapok!

XI.

— Vigyázz, Brekeke! Nézd, megmozdult!

— Szaladj, Brekeke!

— Jaj, jaj! Segítség! Jaj! Mi ez?

— Oh, oh! Megkapta a lábát! Ne hadd magad, Brekeke!

— Jaj, nem birhatok vele! Jaj, milyen irtoztató ereje van! Segítsetek, testvérek! Mindjárt bekap, mindjárt fölfal.

— Hogy tudnánk mi segíteni? Hisz ez valami gyilkos szörnyeteg!

— Jaj, jaj, jaj! Fussunk! Ez bizonyosan a gólya, akiről anyánk olyan borzasztó dolgokat mesélt. Fussunk!

— Fussunk! Ni, szegény Brekeke! Már vége is van, egészen bekapta, lenyeli!

XII.

— No semmiháziak, tudjátok már most, ki vagyok? Jertek hát és csufolja-

tok! Ha olyan csöpp, haszontalan sovány jószágok nem volnátok, utánatok mennék és elfognálak, de nem érdemes. Hanem ennek a fő gézengúznak nem kegyelmezhettem, mert ez volt a legvakmerőbb hetvenkedő. Bizonyosan mesélt nekik rólam otthon az anyjok, de nem hittek neki s ez a ficzkó még csufolódni mert. No, ti ketten csak menjetek haza és ha nem okultatok, majd ti is a csőrömbe kerültök.

— De hiszen minket meg nem kapsz! Elég volt látnunk, hogy járt hetvenkedésével az engedetlen Brekeke!

A HÁROMHETES HÁBORU.

— Beszélyke. —

PIRULT arccal, besározott ruhával került Emil haza az udvarra: hol testvérei: Rudi és Károly javában labdáztak.

— De sokáig jártál oda! szólt Rudi. Jőjj hamar, labdázunk!

— Mindjárt, csak letisztítom a ruhámat.

— Ni, az igaz, csupa sár! Mit csináltál? Mintha valami pocsolyában hemperegtél volna.

— Biz azt el is találtad, éppen egy pocsolyás helyen vágott földhöz az a goromba Józsi, szólt Emil nevetve. De se baj, azért mégis elértem, amit akartam.

— Min kaptatok össze?

— Azon a szegény kis sánta Bandikán. Tudjátok, mindig boszantja és üldözi a szegény nyomorék fiut és most éppen akkor értem oda, amint be akarta szorítani az uton egy nagy pocsolyába. Mondtam neki, hogy csuf dolog ilyen beteget bántani; de ő gorombán felelte, ne avatkozzam az ő multságába, neki

most tetszik Bandikát bele kergetni a pocsolyába, hát meg is teszi. Én azt mondtam, hogy nem engedem és addig-addig pöröltünk, míg végre birokra kel- tünk. Ő persze sokkal nagyobb és erősebb, hát utoljára is ő vágott engem a földhöz, éppen a pocsolya szélén. De a szegény Bandika ezalatt szépen odább bicegett, tehát mégis elértem a czélo- mat.

— Azt jól tetted, hogy pártjára kel- tél szegénynek, szólt Rudi. De azt nem vihethi el az a durva Józsi szárazon, hogy téged a pocsolyába vágott.

— Soh'se bántsuk a dolgot tovább, mondá a jó szivü Emil.

— De igen, pattogott a kisebb Ká- roly is, ezért bosszut kell állanunk! Nem hagyhatjuk magunkon azt a szégyent, hogy közülünk valakit büntetlenül bántott.

— Ugy van, ez becsületbeli dolgunk, bizonyítá Rudi. Ő erősebb ugyan, de mi hárman vagyunk, hát mégis birni fogunk vele.

Abba is hagyták a labdázást és nagy hadi tanácskozá- sra ültek össze, hogyan és miképen torolják meg a nagy sértést. Hamar elkészültek a hadi tervvel. Tudták, hogy Józsi most gyakran kijár a mezőre pa- piros sárkányával. Ott fognak vele szembe szállani.

Mindjárt másnap már ott is találták s Józsi csak akkor vette észre, hogy ellen- séges szándékkal közelednek, mikor Rudi fenyegetőleg eléje állt s így szólt:

— Hogy merted tegnap az én Emil öcsémet bántani, he?

Józsi nemcsak durva, hanem merész fiu is volt s egy csöppet sem ijedt meg

attól, hogy hárman vannak ellene. Hety- kén felelé:

— Pusztulj az utamból, mert te is mindjárt úgy jársz, mint tegnap az öcséd.

— Csakhogy mink is itt vagyunk, pattant közbe Károly.

— Jaj te kis tacsó, hiszen te a balkezemnek is kevés vagy.

Ezt mindjárt be is akarta bizonyi- tani és erősen mellbe ütötte Károlyt. De hát mégis csalódott, mikor oly nagyon bizakodott az erejében. Mert a következő pillanatban mind a három testvér ráro- hant és hiába ütött, rugott Józsi nagyo- kat, azok hárman végre is földre teperték és keményen eldöngötték, úgy hogy Józsi, amint egy pillanatra kissé szabadult, jobbnak találta megfutni. A három test- vér győzelmes kiabálással futott utána, de Józsinak hosszabb volt a lába, nem érhet- ték utól. Jó messze megállt egy pillanatra s öklével fenyegetőzve, kiáltá:

— Várjatok csak, majd megfizetek én még ezért!

— Állunk elébe!

A győztes sereg büszkén tért haza, nagyon elégedetten a kivivott diadallal.

De hát a dicsőség bajjal jár s a nagy diadal után Rudiék úgy találták, hogy kissé meg vannak akadva. Mert arra most már biztosan számíthattak, hogy akár me- lyikök találkozik az ellenséggel, baja lesz.

— Csakhogy mindig együtt fogunk járnunk, biztatta Rudi a testvéreit. Azt pedig megmutattuk, hogy hárman bi- runk vele.

Ez nagyon bölcs tanács volt és egy- két napig igen jól megvoltak vele. Talál- koztak ugyan Józsival, de ez nem mert

beléjük kötni, csak messziről fenyegetőzött. Lassan-lassan úgy találták, hogy kissé bajos állapot az, ha mindig csak együtt mozdulhatnak ki a házból, nehogy veszedelembé jussanak. Csak az vigasztalta őket, hogy ellenségek is meg van akadva s mihelyt őket megpillantja, sietve odább áll.

Csakugyan, Józsi is boszantónak találta az állapotát. Hamar észrevette, mért

járnak Rudiék mindig együtt. Így nem egykönnyen állhat rajtok boszut. Annak pedig meg kell történni, azt el nem engedheti.

— Ha közelről nem, hát messziről, gondolá.

Meg is leste, mikor Rudiék pár nap mulva, egyesült erejökben bizva, a mezőn játszottak. Egyszerre csak egy bokor mögül nagy kövek kezdtek röpülni feléjük

HIVATLAN VENDÉG. (Lásd a 191. lapon.)

s egyik kő úgy fejbe találta Károlyt, hogy a vére is megeredt.

— Bizonyosan Józsi van ott, szólta Rudi. Rajta, fogjuk el!

Neki rohantak a bokornak. A kődobálás rögtön megszűnt és Józsi, nem várva be a túlnyomó ellenséget, elillant. Most már Rudiék úgy vélték, hogy megint rajtok a sor vissza fizetni a kölcsönt.

— No megállj! kiáltá Rudi a szülei háza kapujában álló Józsinak, ezt meg

mi fizetjük majd vissza! Eddig csak azért jártunk együtt, hogy te ne bánthass, de most jaj neked, ha utunkba kerülsz!

Ha már fenyegetőztek, be is kellett váltani a fenyegetést és meglesni az alkalmát, mikor üthetnek rá az ellenségre. Az igazat megvallva, ez nem volt éppen mulatságos, mert nekik meg arra kellett vigyázniok, hogy Józsi ne üssön rájuk, mikor legkevésbé gondolnák. Minden sétájok és játékok meg volt rontva, foly-

vást résen kellett állani. A szelidebb Emil már unni is kezdte a háborút, de Rudi és a tüzes kis Károly nem tágitottak. Károly haragosan mondá:

— Ha téged ütött volna ugy fejbe azzal a nagy kövel, nem felejténéd oly könnyen!

— Nem is felejtjük, biztatta Rudi. Megígértük neki, hogy vissza fizetjük, hát meg is teszük. Én már tudom is, hogyan.

A szemes Rudi kitudta, hogy Józsi most kissé távolabb, egy erdőcskén tuli mezőre jár, ott eregeti föl a sárkányát. Ott bátorságban érzi magát, mert a sik

ERŐ-PRÓBA. (Lásd a 180. lapon.)

mezőn már messziről észre veheti az ellenséget és idején menekülhet. Csakhogy Rudi is fortélyos hadvezér volt ám.

Egy napon, amint Józsinak éppen legmagasabban röpült a sárkánya, hirtelen előtört az erdőcskéből a három testvér. Józsi mihamar belátta, hogy baj van. Időbe kerül, míg a sárkányt lehúzza;

addig hozzá érnek ellenségei. Ha elereszti szép nagy sárkányát, akkor zsákmányul ejtik.

— Már mindegy, szölt elszántan. Ha letepernek, akkor is elveszik. Inkább menekülök.

Cserben hagyta tehát a sárkányt és elfutott. Rudiék pedig diadalmasan elfog-

ták a szép sárkányt és így hadi zsákmánnyal büszkén tértek haza.

— Jól van, jól, fenyegetődött Józsi másnap. Csinálok én magamnak más sárkányt. De majd megkeserültek ezt a zsákmányt!

Most már még jobban kellett vigyázni, mert Józsi bizonyosan valami nagy csinyt fog kieszelni.

— Majd megvállik, szólta Rudi. Mi még nagyobb felelünk.

— De akkor soha sem lesz vége, mondá Emil kételkedve.

Vége azonban mindennek van, csak hogy nem mindig olyan, amilyenre az emberek számitanak.

Józsi természetesen nem tudta könnyen elfelejteni kedves sárkányát s azon törte a fejét, hogy valamiképp vissza szerezzze. Kifürkészte, hogy Rudiék a kertjökben tartják egyéb játékszereikkel egy kis lugásban.

— Átmászom a kerítésen és vissza hozom.

A kerítésen nem egészen könnyű volt átmászni. A tetejéig még csak föl lehetett kapaszkodni, de ott fönt erős gerendából hosszú éles szögek meredtek ki oly sűrűn, hogy alig-alig lehetett megfogózni s a ki a keresztül lépésnél meg talált csuszni, az éles szögekbe ült bele. Józsi mégis nagy óvatossággal keresztüljutott s miután látta, hogy a kert üres, gyorsan a lugashoz sietett, fölkapta a sárkányt és futásnak eredt. Ideje is volt, mert éppen ekkor nyitottak be a testvérek a kertbe s megpillantották.

— Tolvaj! Utána! Viszi a sárkányt! Józsi hamarabb ért a kerítéshez,

keresztül dobta a sárkányt és sietve utána akart mászni. De a sietségben nem vigyázhatott eléggé s amint a kerítés tetején át akart lépni, a szögekben erősen megvérezte magát. Ezzel még nem törődött volna, de amint a tulsó oldalon le akart bocsátkozni, egyszerre csak azt vette észre, hogy nem lehet, a levegőben függ. A kabátja beleakadt a szögekbe, nem eresztette.

Hogy kiszabadítsa magát, újra egészen fölkellett volna kapaszkodnia. De már ekkor Rudi is fönt termett, nagy tüzzel igyekeztén, hogy az ellenséget megfogja. De a nagy tüzeskedésben ő is éppen úgy járt, össze szurkálta magát s ijedtében vissza akart ugrani, de a kabátjánál fogva fennakadt. Most már ott lógott a két ellenség a kerítés két oldalán, mind a kettő jajgatva és kiabálva.

A nagy lármára elősietett a Rudiék atyja és ugyancsak bámult a furcsaságon. Létrát hozatott, kiszabadította a pórul járt ellenségeket, de aztán persze tudni is akarta, hogy hát mit jelent ez a dolog.

— Te, Józsi öcsém, menj csak haza. Majd beszélök az apáddal.

Ami aztán következett, az nem volt diadal egyik háboruszkodó félnek sem, mert otthon Rudiék is, Józsi is kemény büntetést kaptak a makacs ellenségeskedésért. De még aztán a két apa kigondolt közös büntetést is valamennyinek. Azokra az órákra, amikor eddig játszani mehettek, Józsit Rudiékkal közösen egy szobába csukták szoba-áristomba.

— Ha a szabadban, tág téren meg nem fértetek, meg köll férnetek egymással a fogságban.

Haragosan, leverten bámultak ott egymásra, mignem a szelid Emil egyszerre így szólt:

— No, ilyen furcsa vége még sohasem lett háborúnak, hogy mind a két fél fogságba kerüljön.

Akaratlanul is nagyot nevettek rajta s Józsi megszólalt:

— Hát meg is érdemeltük mindnyájan. Én bizony sajnálom is, hogy kezdtem.

— Azaz... voltaképp mi kezdtük, mondá Rudi. Boszut akartunk állani, de úgy látszik, ez nem sokat ér, mert így az ember soha nem gázol ki a bajból.

— Én azt mondom, legyünk ezentul inkább jó pajtások, ajánlotta Emil.

El is fogadták mind a jó indítványt s ott a fogságban megkötötték a békét és barátságot. És azóta igen vidáman és kellemesen telnek a napjaik.

HIVATLAN VENDÉG.

(Képpel a 188. lapon.)

— MIT JÁTSZUNK ma délután? Olyan szép idő van!

— Én már tudom: majálist fogunk játszani.

— Nagyon jó lesz. Kivisszük a kertbe az ozsonnánkat is.

Ki is vitték, és ámbár nem volt május, de azért a majális nagyon vigan folyt. Mert jó testvérek voltak, jó kedvük is volt, jó ozsonna is várta őket. Még tavaszkor az igazi majális sem volt külön.

Mikor már eleget futkostak, ugráltak, daloltak, letelepedtek a sövény bokor tövébe, ott terítették ozsonnára, nem asztalra, hanem a földre. Az legalább biztos, nem köll félni, hogy felborul. Aztán nem is köll feszesen ülni mellette, akár el is

lehet nyújtózni, hely van bőven. Meg is tette, akinek tetszett.

Még javában folyt az ozsonna, mikor a sövényen tul léptek hallatszottak.

— Egyenesen erre felé jön valaki.

— Hadd jőjjön! A sövény olyan sűrű és erős, hogy azon keresztül nem jöhet, minket nem zavarhat.

De lám, ez mégis tévedés volt, legalább félig. Mert egy hivatlan vendég mégis csak oda jutott, ámbár csak félig. A lábaival kint állt, de a fejével egyszerre csak ott termett a mulatozók között és hangosan kérte a részét a jóból. Még pedig olyan hangon, hogy a kis Milike, mi tagadás benne, még meg is ijedt. Mert azt mondta a vendég:

— Mmuh!

De Béla, aki végig heverészett volt a földön, nem ijedt meg, inkább nevetett.

— Ni, a riska tehenünk! No, mi tetszik? Talán bizony szintén egy kis ozsonna?

— Mmuh! felelé a riska.

Béla pedig vigan mondá:

— Tudjátok-e, mit mondott? Azt mondta: »Én már annyiszor adtam nektek jó tejecskét reggelire, ozsonnára, hogy egyszer ti is juttathatnátok nekem egy kis csemegét.

— Már ebben igaza van!

És mindnyájan fölkerekedtek, összedtétek a maradék kiflit, kalácsot és jól tartották a riskát, mely a lakoma után szépen vissza ballagott a mezőre, de még egyszer odaszólt:

— Mmuh! Köszönöm!

MEGFÉJTÉSEK ÉS MEGFÉJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 9-dik számában foglalt számtani találós mese megfajtése:

1848.

Helyesen fejtették meg: Petelei Erzsike, Geező Anna, Szöllősy Aurel, Piukovits

Gy. (nevedet ird ki egészen, különben máskor nem közölhetem. F. b.) Osztóics Margit, Takáts Pista, Schöpkes Mariska, Gulácsy Irén, ifj. Rosenthal Ferencz, Reichlin Róza, Neuberger Irén, Jolán és Józsi (kinek az írása? F. b.) Végh Józsa, Kohn Vilma, Visontai Ilonka, Lescheditzky Kálmán, Witz Arthur és Dezső, Schreyer Ilona és Irén.

*

A »KIS LAP« XXXIX. köt. 10-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Névnap.

Helyesen fejtették meg: Vincze Alice és Margit, Reichlin Rosa, Witz Arthur és Dezső, Vuskits Ilona, Szily Irma.

*

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 10-dik számában közölt találós mese megfejtése:

Borju vagy ökör.

Helyesen fejtették meg: Witz Arthur és Dezső, Schaffer testvérek, Reichlin Rosa, Pollák Alfréd, Végh Józsa, Béressy Gizuska.

*

A »Kis Lap« XXXIX. kötet 8-dik és 9-dik számában foglalt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Beck Blanca, Keleti Irén, Hermine és Jenő, Pollák Alfréd, Schaffer Mariska és Gézuska, Schlichter Emma és Misi, Karenovics József.

Jótekonyság.

A tüzkárosultak javára: Szitányi Elemér egy kis szini előadás jövedelmeképp 6 frt.; Ilona, Feri és Gyuri 9 frt., mely összeget a mama kiegészítette 10 frtra. (Ez adomány Tápió-Szentmártonról érkezett, de az adakozók vezetéknevének említése nélkül s ezért csak így jegyezhetem föl. F. b.) Szöllősy Anrel 1 frt., Witz Arthur és Dezső 1 frt., Romeiser Ilonka és Feri 2 frt., Schulek Alfréd 5 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.

*

Nyugta

40 — azaz negyven — forintról, mely összeget mint a Forgó bácsi „Kis Lap“-ja kedves olvasóinak részéről a »szünidei gyermektelep« javára újabbán küldött kegyes adakozást köszönettel fölvettem.

A »szünidei gyermektelep egyletének« nevében

Budapest 1890. július hó 10.

Dr. Mandello Károly

pénztárnok.

Gf. Teleki Géza

elnök.

*

Nyugta

50 — azaz ötven — forintról, mely összeget a Forgó bácsi „Kis Lap“-ja kegyes szívü olvasóinak részéről, mint a tokaji tüzkárosultak fölsegelésére szánt adakozást e mai napon hiány nélkül átvettük.

Budapest, 1890. szeptember hó 15.

A „Pester Lloyd“ szerkesztősége.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Félévre 2 frt 80 kr.

Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.